

N:o 21.

Ank. till Riksd. kansli den 1 mars 1889, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 22 kap. 4 § ärfdabalken.

22 kap. 4 § ärfdabalken lyder sålunda:

»De lösören, som omyndig ej sjelf behöfver, böra till hans nytta föryttras, och hans redbara penningar skall förmyndaren så förränta och förkofra, som bäst och säkrast pröfvas. Men ej må förmyndare sjelf handla till sig något af den omyndigas gods, löst eller fast.»

I en inom Andra Kammaren afgifven och af nämnda kammare till lagutskottet hänvisad motion, n:o 50, anför herr *F. Pettersson* i Tjärstad, efter att hafva erinrat om innehållet af detta lagrum, följande:

»I följd af detta stadgande är det således förmyndare tillåtet att, om han anser sådant vara för den omyndige fördelaktigt, antingen utlåna dennes kontanta tillgångar mot revers eller ock använda dem i sin egen rörelse. Huru obetydlig den säkerhet är, som härigenom beredes för den omyndiges medel, har emellertid erfarenheten under senare tiden nogsamnt visat. Ej ens inteckning till säkerhet för fordran i fast egendom på landet, så vidt icke inteckningen meddelats under fastighetens halfva taxeringsvärde, har kunnat skydda fordringsegaren mot förlust.

Under sådana förhållanden synes mig som ofvannämnda lagrum tarfvade en ändring, hvarigenom bättre skydd bereddast mot förlust af omyndigs egendom. Det enda sättet för vinnande af detta ändamål synes

mig vara att i lagen uttryckligen stadga skyldighet för förmyndare att insätta den omyndiges kontanta penningar i allmän penningeinrättning, och jag tillåter mig därför föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta, att ofvannämnda lagrum skall erhålla följande förändrade lydelse: »De lösören, som omyndig ej sjelf behöfver, böra till hans nytta föryttras, och hans redbara penningar skola af förmyndaren insättas i allmän bankanstalt, men ej må förmyndare sjelf handla till sig något af den omyndiges gods, löst eller fast.»

En sådan lagändring som den af motionären ifrågasatta skulle, enligt utskottets mening, icke vara välbetänkt. Den ränta, som af bankinrättningar erbjudes å der insatta medel, är i allmänhet betydligt lägre än den, som erlägges äfven å goda in-teckningar och andra förbindelser, som kunna anses lemna full säkerhet. Med afseende härå skulle det icke vara till de omyndiges fördel, om i lagen infördes ett stadgande, hvarigenom förmyndare hindrades att »som bäst och säkrast pröfvas» förränta myndlingens medel. Det skulle väl ock på icke få orter vara för det ekonomiska lifvet ofördelaktigt, om alla de medel, som tillhörde omyndige, undandroges lånebehöfvande inom orten, hvilkas redbarhet och vederhäftighet förmyndaren, om han är derstädes bosatt, lätt bör kunna pröfva.

Lagutskottet hemställer därför,

att förevarande motion icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 1 mars 1889.

På lagutskottets vägnar:

Axel Bergström.